

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKIK W GDAŃSKU**

RGD.61-11/07/IW

Gdańsk, dnia 7 sierpnia 2007r

DECYZJA NR RGD.25/2007

Na podstawie art. 23d, w związku z art. 23a ust. 1 i 2 i art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zmianami) oraz stosownie do treści art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmianą) i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 18, poz. 172 ze zmianą), w związku z art. 136 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 16 lutego 2007r., w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu przeciwko Akademii Pomorskiej w Słupsku postępowania w sprawie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na umieszczeniu we wzorcu umowy pn. *„Umowy o świadczenie usług edukacyjnych”* zapisu zawartego w § 11 pkt. 2 wzorca o treści: *„W przypadku wypowiedzenia umowy przez Studenta w okresie krótszym niż 7 dni przed rozpoczęciem zajęć Uczelnia tytułem kary umownej może obciążyć Studenta kwotą w wysokości 10% dokonanej wpłaty.”*, stwierdza się, że stosowanie ww. zapisu nie narusza zbiorowych interesów konsumentów.

UZASADNIENIE

W okresie od 28 lutego 2007r. do 4 kwietnia 2007r. w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej *„Prezesem Urzędu”*, przeprowadzono postępowanie wyjaśniające. Miało ono na celu ustalenie, czy umowy za odpłatne kształcenie, zawierane ze studentami na podstawie art. 160 ust. 3 ustawy z dnia z 27 lipca 2005r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.), zwanej dalej *„ustawą o szkolnictwie wyższym”*, a także regulaminy studiów i inne dokumenty wewnętrzne stosowane przez Akademię Pomorską w Słupsku, zwaną dalej *„Uczelnią”*, nie zawierają postanowień uznanych za niedozwolone, a przez to nie stanowią naruszenia, uzasadniającego wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W toku postępowania wyjaśniającego Uczelnia przedłożyła:

80-824 GDAŃSK, UL. PODWALE PRZEDMIEJSKIE 30

TEL./FAX (058) 346-29-32, 33, 301-51-75

E-MAIL: GDANSK@UOKIK.GOV.PL

- Wzór umowy o świadczenie usług edukacyjnych wraz ze wzorem aneksu z dnia 22 stycznia 2007r.,
- Zarządzenie Nr 41/06/XII Rektora Pomorskiej Akademii Pedagogicznej w Słupsku z dnia 29 września 2006r. w sprawie organizacji praktyk zawodowych i wysokości wynagrodzenia dla opiekunów praktyk na kierunkach pedagogicznych oraz wysokości opłat wnoszonych przez studentów studiów niestacjonarnych,
- Uchwałę nr 19/2006/XII Senatu Pomorskiej Akademii Pedagogicznej w Słupsku z dnia 28 czerwca 2006r. w sprawie szczegółowych zasad pobierania opłat za świadczone usługi edukacyjne wraz ze zmieniającą ją uchwałą nr 22/2006/XII z dnia 25 października 2006r.,
- Zarządzenie Nr 22/05/XII Rektora Pomorskiej Akademii Pedagogicznej w Słupsku z dnia 14 września 2005r. w sprawie wysokości opłat za dokumenty dotyczące przebiegu studiów,
- Zarządzenie Nr 37/06/XII Rektora Pomorskiej Akademii Pedagogicznej w Słupsku z dnia 27 września 2006r. w sprawie zasad i wysokości opłat za zajęcia dydaktyczne w roku akademickim 2006/2007,
- Zarządzenie Nr 3/07/XI Rektora Akademii Pomorskiej w Słupsku z dnia 19 stycznia 2007r. w sprawie zasad i wysokości opłat za zajęcia dydaktyczne w semestrze letnim roku akademickiego 2006/2007,
- Zarządzenie Nr 5/07/XII Rektora Akademii Pomorskiej w Słupsku z dnia 12 lutego 2007r. w sprawie odsetek naliczanych do odpłatności za świadczone usługi edukacyjne i korzystanie z miejsc w domach studenta oraz rozliczania delegacji służbowych i zaliczek,
- Regulamin studiów 2004r. i Regulamin studiów 2006r.

Po przeanalizowaniu zapisów przedłożonych dokumentów stwierdzono, że we wzorcu „Umowy o świadczenie usług edukacyjnych” zapis § 11 pkt. 2 o treści: „*W przypadku wypowiedzenia umowy przez Studenta w okresie krótszym niż 7 dni przed rozpoczęciem zajęć Uczelnia tytułem kary umownej może obciążyć Studenta kwotą w wysokości 10% dokonanej wpłaty*” może być tożsamy np. z postanowieniem wpisanym w dniu 2 grudnia 2005r. do Rejestru wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ K.p.c., zwanego dalej Rejestrem, pod nr 579, na mocy wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego SOKiK, z dnia 25 sierpnia 2005r. w sprawie o sygn. akt Amc XVII 99/04.

Mając to na uwadze, w dniu 20 kwietnia 2007r., postanowieniem Nr 117 wszczęto postępowanie w sprawie stosowania przez Akademię Pomorską w Słupsku praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, polegającej na stosowaniu we wzorcu umowy zapisu, który może zostać uznany za zbieżny z postanowieniami wpisanymi do Rejestru i naruszający przepis art. 23a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2005r., Nr 244, poz. 2080 ze zm.), zwanej dalej: „ustawą z dnia 15 grudnia 2000r.”

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Uczelnia podała, że:

- w jej ocenie stosowany zapis jest odmienny niż zakwestionowany przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zapis umowy stosowanej przez Wyższą Szkołę Ekonomiczną w Bochni i nie można mówić o ich zbieżności,

- tworząc umowę opierała się „...m.in. na wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów sygn. XVII Amc 78/2005 dopuszczającym stosowania przez uczelnie kary umownej.”, a w jej opinii wyrok SOKiK z 25 sierpnia 2005r., sygn. Amc 99/04, mówi o nakładaniu rażąco wygórowanej kary umownej,
- „Zapis umowy wpisany do rejestru pod nr 579 mówi o zatrzymaniu 20% wniesionej opłaty za semestr w przypadku rezygnacji ze studiów na 30 dni przed rozpoczęciem zajęć. Słusznie więc ten zapis został zakwestionowany ze względu na aż 30-dniowy termin oraz wysoką karę.”
- zapisu stosowanego w ww. umowie nie można uznać za zawierający rażąco wygórowaną karę umowną, a wyznaczony w niej 7-dniowy termin dotyczący obciążania Studenta karą umowną ogranicza możliwość jej zastosowania do sporadycznych przypadków. „Kara umowna ma w tym przypadku pokryć koszty związane z ewentualnymi zmianami w organizacji roku akademickiego.”

ORGAN ANTYMONOPOLOWY USTALIŁ, CO NASTĘPUJE:

Akademia Pomorska w Słupsku jest publiczną uczelnią akademicką, utworzoną w drodze ustawy. Podstawowym zadaniem uczelni jest kształcenie studentów w formie studiów stacjonarnych i niestacjonarnych.

Zgodnie z art. 160 ust. 1 ustawy o szkolnictwie wyższym, organizację i tok studiów oraz związane z nimi prawa i obowiązki studenta określa regulamin studiów. Warunki odpłatności za studia prowadzone przez Uczelnię oraz wzajemne obowiązki stron określa umowa o świadczenie usług edukacyjnych. Uczelnia, na warunkach tej umowy, a także na podstawie statutu oraz regulaminu studiów zobowiązuje się zapewnić studentowi naukę w systemie studiów niestacjonarnych.

Stosowany przez Uczelnię wzór umowy pn. „Umowa o świadczenie usług edukacyjnych” jest wzorcem umowy w rozumieniu art. 384 K.c. Umowa ta jest umową wzajemną, w której świadczeniem głównym są usługi edukacyjne, za które konsument uiszcza opłaty. Występują w niej zatem dwie strony: Uczelnia i student.

Studenci, z którymi Uczelnia zawiera umowy o odpłatne świadczenie usług edukacyjnych, są konsumentami w rozumieniu art. 22¹ K.c., tj. osobami fizycznymi dokonującymi czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z ich działalnością zawodową lub gospodarczą.

Z kolei, Uczelnia jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów, bowiem, zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 1 ustawy, przez przedsiębiorcę należy rozumieć m.in. osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1807 ze zmianami). Zważywszy na to, iż, zgodnie z art. 12 ustawy o szkolnictwie wyższym, szkoła wyższa ma osobowość prawną, zważywszy też na to, że zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy, jednym z podstawowych zadań szkoły wyższej jest kształcenie studentów w celu przygotowania ich do pracy zawodowej, która to działalność ma

charakter usług użyteczności publicznej, uznaje się, iż Uczelnia, posiadając osobowość prawną i świadcząc usługi edukacyjne, posiada status przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 K.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (są to tzw. niedozwolone postanowienia umowne). Jak stanowi § 3 tego przepisu „*nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta*”.

ORGAN ANTYMONOPOLOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

W dniu 21 kwietnia 2007r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmianą), zwana dalej „*ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów*”, której art. 131 ust. 1 stanowi, iż „*do postępowań wszczętych na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów i nie zakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe*”. W związku z tym, że postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało wszczęte w dniu 20 kwietnia 2007r., Prezes Urzędu przy jej rozpatrywaniu stosuje przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 15 grudnia 2000r.

Instrumenty przewidziane przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów gwarantują możliwość podjęcia bezpośredniej ochrony konsumentów, których prawa mogą zostać istotnie ograniczone poprzez określone zachowania przedsiębiorców, wykorzystujących posiadaną przewagę kontraktową w kontaktach z nieprofesjonalnymi uczestnikami rynku.

Zbiorowe interesy konsumentów podlegają ochronie prawnej.

Zgodnie z art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów: „*Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów*”.

Z kolei, zgodnie z treścią art. 23a ust. 2 powołanej ustawy, „*za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umowy, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479 [45] Kodeksu postępowania cywilnego, naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów*”. Artykuł 23a ust. 2 precyzuje zatem klauzulę generalną zawartą w ust. 1, poprzez egemplifikację najczęściej występujących naruszeń zbiorowych interesów konsumentów.

Dla orzeczenia, że konkretne zachowanie rynkowe przedsiębiorcy stanowi przejaw stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest wykazanie i udowodnienie, że podejmowane przez tego przedsiębiorcę działanie:

- 1) ujawnia się w obrocie konsumenckim, a więc w relacjach pomiędzy podmiotem posiadającym przymiot przedsiębiorcy a konsumentami,

- 2) jest bezprawne,
- 3) godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

Ad 1.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że stronami „Umowy o świadczenie usług edukacyjnych”, stosowanej w dacie wszczęcia postępowania byli:

- ✓ Pomorska Akademia w Słupsku, a więc przedsiębiorca w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów,
- ✓ Konsument, którym zgodnie z art. 22¹ K.c. jest osoba fizyczna lub prawna dokonująca czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Umowa zawierana jest więc w obrocie konsumenckim przez „profesjonalistę”, który jest przedsiębiorcą, i nieprofesjonalnego uczestnika obrotu, tj. konsumenta. Pierwsza więc przesłanka analizowanego przepisu została spełniona.

Ad 2.

Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, czy dobrymi obyczajami, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania niezgodne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednio zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. „Sprzeczne z prawem” są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Dla ustalenia bezprawności działania przedsiębiorcy wystarczy ustalenie, że jego określone zachowanie koliduje z przepisami prawa (*por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz pod redakcją Janusza Szwejki, Urząd Antymonopolowy, Warszawa 1994, s. 38-39*). Należy przy tym wskazać, że o ile, generalnie, przepis art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wskazuje na przykładowy katalog działań bezprawnych, które, jak już wskazano, mogą przybierać różne formy i postaci (reklama wprowadzająca w błąd, czyny nieuczciwej konkurencji itd.), o tyle w jednym wypadku norma ta wprost uznaje za bezprawne określony typ zachowań przedsiębiorcy, jakim jest stosowanie postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone i wpisanych do Rejestru. Tak więc dla orzeczenia praktyki należy, w każdym konkretnym przypadku, udowodnić, że łącznie zachodzą następujące przesłanki:

- ✓ przedsiębiorca musi stosować wzorzec umowy,
- ✓ określone postanowienia wzorca umowy muszą zostać uznane, wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za niedozwolone, a następnie wpisane do właściwego rejestru, przez organ do tego uprawniony.

Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego Uczelnia stosowała w obrocie z konsumentami (studentami) wzór „Umowy o świadczenie usług edukacyjnych”, który, stanowiąc zbiór opracowanych (gotowych) i obowiązujących przepisów (klauzul), opracowany był bez współdziałania, czy woli kontrahentów (konsumentów). Jest to zatem

wzorzec umowny, poprzez który definiuje się w literaturze przedmiotu¹ wszelkie, jednostronne, przygotowane z góry, przed zawarciem umowy, gotowe klauzule, w postaci warunków umów, ich wzorów, regulaminów itp. i jako taki, nie może być rozpatrywany jako wyraz woli obu stron, czyli umowa.

Zgodnie z art. 479³⁶ K.p.c., sprawy o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone należą do wyłącznej właściwości Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Uznanie przez Sąd rażącego naruszenia interesów konsumentów poprzez stosowanie danej (konkretnej) klauzuli umownej skutkuje wpisaniem takiego postanowienia do Rejestru. Organem wyznaczonym do jego prowadzenia i dokonywania w nim wpisów klauzul abuzywnych jest, na podstawie art. 479⁴⁵ K.p.c., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Mając na uwadze zapis art. 479⁴⁴ K.p.c. oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006r., sygn. III SZP 3/2006, orzeczenie sądu, w danej sprawie, ma skutek nie tylko wobec przedsiębiorcy, którego postanowienia umowne były przedmiotem oceny przez SOKiK, ale także i wobec osób trzecich, a tym samym zakazane są także i postanowienia umowne, stosowane lub obowiązujące u innych przedsiębiorców, jeżeli tylko ich treść wskazuje na identyczny zamiar, czy skutek prawny.

Ze względu na rozszerzoną skuteczność klauzul (art. 479⁴³ K.p.c.) spełniają one taką samą funkcję, jak przepisy prawne, a zatem dla ich oceny – w drodze analogii – stosować należy zasady wykładni przepisów, a przy określaniu znaczenia niedozwolonych postanowień umownych wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w nauce prawa i praktyce orzeczniczej. Dlatego też niedozwolonymi są postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywalnej.

Tak więc, aby dowieść bezprawności działania przedsiębiorcy, należy wykazać, iż klauzule stosowane przez przedsiębiorcę i klauzule występujące w Rejestrze charakteryzują się albo identycznym brzmieniem, albo są nieznacznie zmodyfikowane – co nie ma to istotnego wpływu na zmianę kwalifikacji klauzuli, jako niedozwolonej – albo, że pomimo różnicy w brzmieniu klauzule te wywołują tożsame skutki, jak klauzule uznane już prawomocnym wyrokiem sądu za niedozwolone.

Zestawienie klauzul umieszczonych w Rejestrze z postanowieniami zawartymi we wzorcu umowy o oświadczenie usług edukacyjnych stosowanej przez Akademię Pomorską w Słupsku zawiera tabela 1.

¹ E. Łętowska, Ochrona niektórych praw konsumentów, Komentarz, wydanie trzecie, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2001, s. 75.

Tabela 1

POSTANOWIENIE UMIESZCZONE W REJESTRZE POSTANOWIEŃ NIEDOZWOLONYCH			POSTANOWIENIE UMIESZCZONE WE WZORCU AKADEMII POMORSKIEJ W SŁUPSKU
LP.	POZYCJA W REJESTRZE	TREŚĆ POSTANOWIENIA	TREŚĆ POSTANOWIENIA
1	579	<i>Przed upływem 30 dni od dnia rozpoczęcia zajęć pierwszego semestru na pisemny wniosek studenta składającego rezygnację ze studiów, przysługuje mu zwrot 80% wniesionej opłaty czesnego za semestr. Po upływie tego terminu zwrot nie przysługuje (wyrok z 25 sierpnia 2005r., sygn. XVII Amc 99/04)</i>	<i>W przypadku wypowiedzenia umowy przez Studenta w okresie krótszym niż 7 dni przed rozpoczęciem zajęć Uczelnia tytułem kary umownej może obciążyć Studenta kwotą w wysokości 10% dokonanej wpłaty.</i>
2	625	<i>W przypadku rezygnacji studenta z nauki w trakcie semestru, wpłacone w całości czesne za cały semestr nie podlega zwrotowi, przerwanie studiów, ich niepodjęcie lub skreślenie z listy studentów, z przyczyn leżących po stronie studenta powoduje brak możliwości zwrotu uiszczanego już czesnego (wyrok z 20 października 2005r., sygn. XVII Amc 78/05)</i>	

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania Uczelnia podniosła, iż jej zdaniem treść klauzuli wpisanej pod nr 579 jest odmienna od treści § 11 pkt. 2 stosowanego przez nią wzorca umowy o odpłatne świadczenie usług edukacyjnych. Zdaniem Uczelni wyrok SOKiK z 20 października 2005r., sygn. XVII Amc 78/05, dopuszcza stosowanie kary umownej, zaś wyrok z 25 sierpnia 2005r., sygn. XVII Amc 99/04, mówi o nakładaniu rażąco wygórowanej kary umownej.

Argumenty podniesione przez Akademię Pomorską należało uznać za zasadne.

W uzasadnieniu wyroku z 20 października 2005r., sygn. XVII Amc 78/05 SOKiK, stwierdza: „Drugie zakwestionowane postanowienie wzorca umowy jest niedozwolone w świetle art. 385³ pkt 12 kc, gdyż przewiduje w przypadku rezygnacji z umowy przez studenta w trakcie semestru, brak zwrotu czesnego za cały semestr, nawet za okres kiedy nie korzystał on z nauki”, natomiast w wyroku z dnia 25 sierpnia 2005r., sygn. XVII Amc 99/04 SOKiK przytacza jedynie treść wadliwego zapisu regulaminu stosowanego przez Wyższą Szkołę Ekonomiczną w Bochni nie wypowiadając się, co do wymiaru możliwej do zastosowania przez szkołę kary umownej.

Porównanie treści kwestionowanego postanowienia § 11 pkt. 2 wzorca „Umowy o świadczenie usług edukacyjnych” stosowanego przez Uczelnię z wpisanymi do Rejestru klauzulami dotyczącymi zasad zwrotu przez przedsiębiorcę opłat wniesionych

przez konsumenta w przypadku rezygnacji z zakupu danej usługi przed rozpoczęciem jej wykonania - stosowanymi zarówno przez przedsiębiorców świadczących usługi edukacyjne, jak i inne np. usługi turystyczne - nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że kwestionowany zapis jest zbieżny z treścią postanowień umieszczonych w Rejestrze. Tym samym nie można wywieść uzasadnionego wniosku, że skutki stosowanego przez Uczelnię wzorca „Umowy o świadczenie usług edukacyjnych” w zakresie regulującym zasady i wysokość kary, jaką student musi zapłacić Uczelni w przypadku rezygnacji ze studiów w okresie krótszym niż 7 dni przed rozpoczęciem zajęć są tożsame ze skutkami innych postanowień uznanych za niedozwolone.

Oznacza to, że działaniom Uczelni polegającym na stosowaniu zapisu wzorca „Umowy o świadczenie usług edukacyjnych” o treści: *„W przypadku wypowiedzenia umowy przez Studenta w okresie krótszym niż 7 dni przed rozpoczęciem zajęć Uczelnia tytułem kary umownej może obciążyć Studenta kwotą w wysokości 10% dokonanej wpłaty”* nie można bezspornie przypisać przymiotu bezprawności.

Tym samym, druga z przesłanek analizowanego przepisu nie została, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, spełniona. Przesądza to o braku podstaw do uznania działań Uczelni za przejaw stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, dla stwierdzenia których koniecznym jest łączne, tzn. na warunkach koniunkcji, zachodzenie przesłanek z art. 23a ust. 1.

Mając to na uwadze, należało orzec jak w sentencji.

Takie rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy nie wyklucza możliwości wystąpienie przez Prezesa Urzędu do SOKiK z pozwem o uznanie ww. postanowienia za klauzule niedozwoloną.

Zgodnie z art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 131 ust. 1 ustawy z 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów i w związku z art. 479²⁸ § 2 i 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 1964r., Nr 43, poz. 296 ze zm.) od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatury UOKiK w Gdańsku.

Otrzymuje:

Akademia Pomorska w Słupsku
ul. Arciszewskiego 22 a
76-200 Słupsk